...stacus

...

...n Augustini: Vincitum

Martis et Palladis.

VINCVLVM MARTIS & PALLADIS.

nempe

Magnifici ac Generosi Domini

D. STANISLAI PONKIEWSKI

Tribuni Terræ Nurensis

A C

Magnificæ Dominæ

ALEXANDRÆ LASOCKA

Perillustris Magnifici ac Generosi Domini

D. VENCESLAI LASOCKI

Succamerarij Terræ Zakrocimensis,

LECTISSIMÆ FILIÆ

Neosponsorum.

In solenni Magnorum Hospitum Corona, Iisdem

A

JOANNE AVGVSTINO COLVMNA

Canon: Regul. Lat. Conuen. Cervenensis Professo.

Extemporaneo plausu

OBLATUM

A N N O

Vinculo Carnis Humanæ adstricti Dei 1685.

NA PRZEZACNE KLEYNOTY
Ich Mośćiow Pánow
Pońkiewſkich y Láſockich.

Tylko teſz to Fortunie, oney Bogini wádźi,
Ze kto ſie ná niey wſpiera, rádá tego zdrádźi.
Czemu? bo śliſka; káżdy odpowie mi ſnádnie,
A ktoż ná gołym ledźie, prędko nie vpádnie.
Zacna Paro, w twym Domu (niechſie iák chce ćiſka)
Dwiemá Podkowy wſpárta, niemoże bydz śliſka.

AD

Magnificum Dominum Neoſponſum
PRÆFATIO.

DEcuit me tam adfeſtiuas Hymenæi faces, quàm ad Illuſtre Tuum Nomen nouos addere ignibus ignes Magnifice Domine Neoſponſe. *Scilicet Martialis Tuus animus, non ſolùm hoſtes ſub iugum nouit mittere; qui æque rudes terrarum colonos, ac eruditorum calamos, ſuo Nomini pridem didicit reddere vectigales; imo æternum fæderatos: quia Gentilitium Tuum Inſigne (amorem in Patrio ſonans idiomate) ita Martios in Te attemperauit ſpiritus, vt poſitis etiam armis, ſolo gratiarum comitatus agmine, deuota Tibi expugnes pectora: & ſi non victorem Mundi Alexandrum, certe victorem Tui ipſius Alexandram, in gratioſiſsimum Tuum Nomen iurare cogas. Et ſane, iuuat poſt fulmineos Bellorum fragores, ad ſerenioris exortum lucis exaſperatos hoſtium cladibus vultus, dulciori æterni amoris exhilarare imagine: & à triſti morientium eiulatu, ad Hymenæi feſtiua hilaria; â lituorum ferriq; inamano ſtrepitu, ad ſuauioris cytharæ nuptiales modulos ſe inflectere. Pulchriùs pronuba Iuno eum digitum ſponſorio annulo adornat, qui index victricis manus, cum eadem gladium fortiter vibrauit; nec pudor eſt, Gradiuum Martiales æſtus, dupliceſq; furores temperare, dum molle melos Cytherea cupit, & expugnatum ſe fateri, cum ipſe Hymenæus agit cuniculos, eoſq; eiaculatur ignes, qui etiam ferrea & Chalibæa molliunt corda. Ita Hymenæi vis Encauſtico aſſymbola eſt vitro; ipſum quoq; inuictum in tantùm adurit Alcidem, vt ingenuè de ſe fateri cogatur, quòd*

Quem nec mille feræ necnon Stheneleius hostis
Nec potuit Iuno vincere, vicit Amor.

Tibi tamen amorum tædæ non afferent armorum tædia Magnifice Dñe. Minimè de Martiali remittes spiritu, quia ALEXANDRæ *fœderatus es; quæ vt domestica iam Tua Pallas statariam apud Te professa militiam, nunquam pro Te missionem postulabit. Quare omnis militet æther Vestris Illustres Neosponsi connubialibus ignibus, & tanta Magni Nominis fœdera per patentem diuulget orbem.*

Vos ad Paterni Stemmata Sanguinis
Magnas Nepotum addetis Imagines,
Vos Prole Magni, pro trecentis
Fulcra Domus parietis annis.

Ita vobis presfero siue solum seu premar ipse solo.

ILLVSTRES NEOSPONSI

Voueo

Deuinctissimus

IOANNES AVGVSTINVS COLVMNA,
Canoniç: Regularis Lateranensis Professus Ceruenensis, m. pr.

INSCRI-

INSCRIPTIO PRIMA
Illuſtri Magnifici Domini Neoſponſi Nomini.

Eò Famæ Tuæ vberes exundarunt dyacopi,
Vt Sarmaticis non incluſi fontibus, in vniuerſum Orbem
quâ maris extremis tellus includitur vndis,
Natiuam Ortus ſui transfundant ſcaturiginem:
Magnifice ac Generosè Domine Stanislae Pońkiewski
Tribune Terræ Nurenſis.
Non nouit vocalis fama tenebris inuolui,
Sed ex anguſtijs auguſta emicat virtus;
& ſplendor nitorq; eius, eò magis in altiores honorũ aſſurgit apices,
Quò glorioſa magis Maiorum perſentiſcit facta.
Hauriant ex turbido obſoletæ Antiquitatis,
Quorum Nobilitas obſcuro ſæculorum in fundo verſatur.
Tuæ Virtutis Claritudo
Meritorum eminentiâ, Generis proſapiâ, in ſummo atque aperto poſita,
lucem alieno non accipiet à calamo.
Scilicet
Sat Illuſtris de ſuâ ſuorumq; Familiâ,
Cuius lumen aut aliorum euerberat oculos, aut Hoſtes verberat.
Illi tantum auitis aliorum innituntur Triumphis,
quorum non bene ſtabilita gloria
ad minimum etiam aduerſæ felicitatis nutat Aquilonem;
aſt quos Hectorea bene firmauit & formauit virtus,
non tantum venalia execrantur fulcra;
verùm etiam
ad ſæuam furentium ventorum infracti rabiem, aliorum ſuffragantur imbecillitati.
Sic
Quid iuuat ſi quis male mutuato fulgeat auro?
Gaudeat ſane aliorum faſtis, quem factis fama excluſit Heroicis,
aliorum titulos, per glorioſos recenſeat Syllabos,
qui ſuo labat animo,
Crepet Numarum titulos quem vita increpat.
Non expedit Tibi Magnifice Domine hæc proferre

Quem non adſcititijs Fama depinxit coloribus;
Sed propria virtutum inſigniuit ceruſſa.
Extant hæc virtutum pſymmittia in Maioribus Tuis,
quorum ſplendor in multis accenſus ceris
ad mortalem nequit extingui cereum.
Non indiges iam Sarmatia mehercule, Hercule;
dum Poñkiewſcyorum Grandes cernis Titulos.
Gloriare decrepita vetuſtas Heroibus tuis:
Polonia noſtra
nullos præter vos agnoſcit in inextricabilibus ambagibus prodromos;
quorum Illuſtres Heroes Stanislai, Floriani, Adalberti, Poñkiewſcij,
nouerunt etiam aſſymbolam
Sereniſsimo Vladislao IV
præſentare Naturam;
Dum in Regalia eum prouexerunt faſtigia.
Vlteriora non audet calamus Anteceſſorum Tuorum
metiri metris facinora,
quibus, Exoticis inclaruerunt nationibus:
& licet
Maiorum Tuorum Nomina in mortuales pridem reſoluta ſunt cineres;
Nihilominus Fama Veſtra obliuioſum neſciet Heſperum,
Felices ſemper habitura ortus.
Sic difficile illos lethæis inmergere vndis,
Qui ſculpſerunt perennem in corde Patriæ ſuæ,
Virtutis & magnanimitatis Ideam.
Buccinabunt Martiales arenæ Generoſum Confratrem Tuum
IOANNEM POÑKIEWSKI
qui vna tecum hoſtiles animos & ſtrictis nouit adoriri gladijs,
& ad adorandam Gentilitiam Soleam deiectos cogere,
Grande Anteceſſorum Tuorum Nomen
Semper ad matura pericula & Martiales terrores extitit interritum,
imò funeſtum hoſtibus minitans interitum.
Rubet iam Gentilitia Solea Veſtra hoſtili immerſa ſanguini
cui
non ſolùm iuuat ſolum calcare,
Verum etiam Solium Oſmani in fatale conuertere ſpolium;
Capita Coſacorum confringere;

Biſtonum

Bistonum animos & Feroces Scythas contereres;
Sub
Gentilitio Crucis militanti labaro.
Sensit Te Othomanus ad Portam suam Annibalem
& sub Tua non semel depressus gemuit Solea.
Inde
Semper vos vetustis recitabit annis Fama superstes
quæ facinora vestra tricubitalibus æternæ memoriæ inscripsit literis
Sic
Incinerat nunquam has virtutes amarum fatum,
quas ipse inciderat Honor.
Ita nunquam seuera Libitina aureas Nominis Vestri fatali puluere
insperget literas:
quia illos
Nobili armorum Vestrorum excutietis Soleâ.
Testantur suum Herculem Thebæ Macedonia Alexandrum,
Te norunt cuncti totus te suspicit Orbis.
Et pleno laudes concinit ore tuas.

INSCRIPTIO SECVNDA

Illustrissimo LASOCCIORVM Nomini.

Conuolate Heliconides, ex Nobili LASOCCIORVM nemore
hanc in chartam Musæ,
Et
LASOCCIANIS asuefactæ Syluis (quia illorum inquilinæ estis)
in laudes eorum excurrite.
Huc volatilis fer fama gradum;
inter Martiales lituos Nobilissima deprædica Nomina,
quæ attonitus suspexit Orbis.
nempe ex vngue nosce Leones;
Et LASOCCIOS
Vel inde dignos reputa, quod in Nomine habeant nemus:
Ex quo
Meliora quam Ægyptij Honorum assumant auguria.
reperies in hoc Illustri nemore miras arborum Metamorphoses.
Quæ nouerunt proceras arbores in Mareschalcales
transmutare Scipiones, quibus

quibus aut labentem Patriam fulciant, aut defendant.
Adeoque
Hoc illustre Nemus in eam protuberauit prolixitatem,
in quam Astiagis in somnis arbor:
nisi quod illa Asiam solùm;
Hæc verò grandi ramorum fastigio, totum obumbrat Orbem.
Et quemadmodum inter Heroum animos
pusillam nasci virtutem indignum est,
Degenerare quercum in fruticem contumelia Syluæ est;
Ita LASOCCIANVM Nomen, Patrio sermone nemus referens
non humiles deiectarum arborum truncos;
Sed proceras magnorum Nominum producit ornos,
quæ ornandæ toti sufficerent Patriæ.
Hinc satis hoc Vestrum Maturum nemus constat esse,
quando ita ad clara maturuit Nomina.
Sanè vt in irriguis vallibus plantatæ arbores;
ita Heroa in Domo Vestra virtus præ alijs succrescit felicius.
Ades magnamino non minor Hercule
Perillustris
Magnifice ac Generose Domine Domine VENCESLAE LASOCKI
Succamerarie Terræ Zakrocimensis
Qui non in Nemæis syluis; sed in Illustri Nominis Tui nemore,
Sueticos Gentilitiâ Soleâ Tua bene nosti conterere leones,
Et ipsis Fatalem incutere terrorem.
Nempe laurus tantùm in Tuo crescit Nomine,
Imò, si Oleas & Palmas vellem redigere in calculum,
Diceret æstatis velle notare rores
Addunt decorem protuberanti huic ex Tuo Nomine syluæ
Non sterilia lolia, sed Illustria MALOWIESCIORVM lilia,
Quæ Cruenensi non tantùm Canonicæ expirant odorem;
verum etiam inter Martialia pericula eodem redolent thymo.
Contemnitis quidem Nobilissimi MALOWIESCII vel solo vestro Nomine
fluxam mundi Famam:
Sed
Eximius Virtutum Vestrarum fulgor nunquam ita recondi potest; vt lateat,
vel indè
quia lucē Vestrā Magnis LASOCCIORVM bene iungitis splendorib
Arcop

Areopagum Nominis Tui nemus Perillustris Dñe. iure dixerim,
qui non ligatis oculis more veterum discernis causas.
Non egent Orphanæ causæ Patrono
Te Iudice.
Nullum denarium intra limen Tuum admisisti male intrantem:
Neminem prius condemnasti, quàm quem reum causa ipsa non oppresserit.
Ita
Sacram amplexus fuisti Themidem, ne diuitem Te faceres Midam.
Habes etiam & funestas in Tua Sylua taxos,
Sed
Quæ solis Hostium deseruiunt funeribus.
Viret in exteris campis hoc Nominis Tui nemus,
& famæ Nobilis viuit surculus
Qui ampliori adauctus numero, in maiora excrescit augmenta Fortunæ.
Non semper Sole exotico clarere claritas est.
Nec multum nos illustramus; dum lustramus,
Etsi illuc Thersites abieris, tersior vis redibis.
Satis est peregrinum solum caluisse; non calcasse.
Non itur illuc propter mores; sed propter rumores.
Adeoq; quid quærere terras
Externas prodest, alioq; sub axe iacentes?
Qui manet, atque domi tacitus sua gaudia carpit,
Plus habet hic vitæ, qui trans mare currit & Alpes,
Plus habet ille viæ.
Sed non te hæc tangant Magnific. Dñe. LVDOVICE LASOCKI
Pocillator VISZOGRODIENSIS,
qui florem ætatis Tuæ in odorem Patriæ destinans,
exoticos ita perlustrasti Soles,
vt plus eis luminis attuleris,
quàm ab illis mutuasti.
Non cuilibet sanè hanc contingit venire in Corinthum,
Tibi expedita peregrinatio.
Lætare Perillustris Magnifice Dñe. VENCESLAE LASOCKI
quia hoc nemus nulla arborum nutrit opprobria,
nec turpi desciscit Progenie;
Sed aureos protuberat fructus.
Bene

Asuetus

Aſſuetus huic Nobili Syluæ, Brzezinſciánus ales
nullò magis
quam ad Veſtra properat nemora,
In cuius, nidum ſibi & vterino ſuo, arboribus
ad honorum conſtruit faſtigia,
vt vicini cælo citò in cæleſte euolent Capitolium.

INSCRIPTIO TERTIA.

ILLVSTRIBUS NEOSPONSIS

Multi Illuſtribus Patrum dotati Nominibus,
Negligunt Famam grandioribus virtutis ſuæ adaugere incrementis:
Deſes enim indoles contentatur in Maiorum irrepſiſſe titulos,
nec curat Solem cum degenere Aquilæ pullo:
vbi Paternis euecta humeris lucem hauſerit.
Multi alciatos Parentes nacti
exiſtimant ædificata virtutis ſuæ Palatia,
ne Famam ſuam vltra extendant.
Erigere tamen ſe ad inſtar coloſſorum Paternæ virtutis,
... Non concidere decet.
Fruſtra ille Scipionum ſtirpem clámat & robora,
Cuius arundea propago ad omnem ventum nutat.
Quiſq; ſibi ipſi Famam debeat, nec ſe Illuſtribus Auorum augeat vmbris.
Gerant plerique in lingua Parentes
Vobis STANISLAE & ALEXANDRA
Multus, licet mutus in ore Pater
Ita Paternis ardetis virtutibus
vt omnem virtutis humorem ex Materno exſugeritis vbere.
Sic
prout nunquam degenerem progenerant Aquilæ Columbam
Et veſtris Nominibus portentum eſt à Parentibus degeneraſſe,
aut eadem virtutum non incedere orbitâ.
quâ illi ad ſublimes Honorum inceſſerunt Curules,
Aperiet tibi Magnifice Done. Palladis Tuæ ex Materno Sanguine
Gentilitia Clauis,
ad omne Honoris Capitolium, aditum.
Qui quamuis latè per veſtram ſpatiantur Familiam;
Semper tamen magis & magis augentur,

Et si inimica Fata velint Vos obliuiosis claudere sæculis;
facilè eadem claui omne gloriæ reserabitis iter.
Felicem Te hodie esse puta Polonia,
vbi LASOCCIANA cum PONKIEWSCIORVM iungitur Familia
certè ALEXANDROS genitura, quia cum ALEXANDRA.
Astringitur fortius quam Adamantino vinculo amantis animus,
& arcano quodam copulatur voluntatis nexu,
vt nulla eos aduersa dissuat Fortuna.
nempè
Illustris Magnifice Dñe. PONKIEWSKI
Solea Tua est Nuptialibus flammis alimentum.
Optimè ad Triumphales tanti connubij flammas,
eiusmodi gloriosa fertur materia.
Habebis Sarmatia extra Græciam Helenam,
Et quod olim illius facies nouit acies quot tela quot enses;
tot tibi hæc instaurabit Honores.
Non vni iam Honorio Honor Epythalamico concinet multistycho
Vbi & tibi Magnifica Dña. Neosponsa
Canitur . . . . Matris Tuq; voluptas
Subdita viue Deo subdita viue Viro
Iucta place Sponso, lectumq; tuere iugalem:
Vsque Tuum decoret vita pudica torum.
Dederunt tibi Magnifice Dñe. Neosponse.
Ciues Sarmatiæ, Ciuicas, Patria Murales,
ego etiam Apollineo verticem Tuum, Nobilissimum
deuincio serto. Exigite annos
Mille ille & quantos vixit Cumæa Sybilla
Illa, Beati ambo serosq; videte Nepotes.
Mellea vobis extra Palæstinam fluent sæcula

Scilicet
Sub Gentilitia Vestra Cruce; ad cuius insigne
Concidet omne malum surget & omne bonum,
Tam diu vel inde, Fama Vestrum Nomen invltimas extendet oras,
Quam diù Illustris Splendor Vester, triumphalem
in decades & myriades annorum applicuerit Crucem:
Excogita tibi igitur Polonia qualium cupis Heroum Titulos,
Finge quod hic Achilles egregiam ducat Briseidem
B 2 Iupiter

Iupiter Iunonem, Mars Palladem
- - - & præſtanti corpore Nympham.
Omnibus figmentis veritatem inducit
STANISLAVS cum ALEXANDRA.
Quapropter DEVS Author
Connubij inceptis adſit fax, ſitq; ſecundo
Producant curſu centum feliciter annos
Alterutriq; alter ſiet omni tempore vitæ; dulce leuamen Amen.

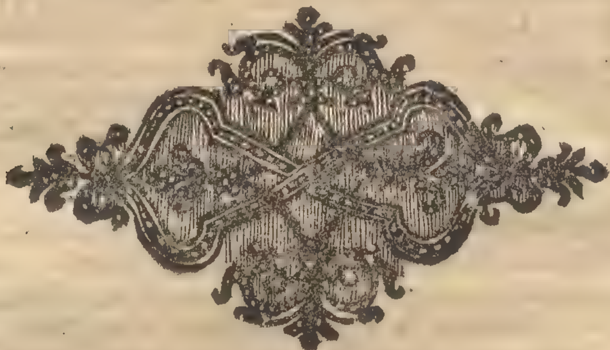

APPLAVZ WESOŁY

Wielmożney Jey Mośći Pánnie

ALEXANDRZE ŁASOCKIEY
Podkomorzánce Zakroczymſkiey.

Nazyeś mi ktory w mądrym śiedźiß Hippokrenie
Wdźięczne ślicżney ſonaty intonuiąc pienie/
Choć kropie iedne łáſki błahey mey mánierze
W okrągley z Dryádámi przechodząc ſię Swerze;
A wy tez Mnemnożyńſkie y Márpeſá ſtáły/
Ktoreśćie przy Orphea bándorze ſkakáły/
A nie vżyte z twárdym Kaukázem kámienie/
A z Dodonſkiemi drzewy Phœbá ránne ćienie
Milego ſkłońcie vchá ni iáko w Kámeny
Wesołe wſczynáiące niſkim rytmem ſceny;
A wy przybráne w modne Káliopy mánty/
Echo podrzeźniáiąca w pußczach ſwemi kánty
Weſpoł/ ludźie zdźicżáli Fauni Satyrowie
A Dyánny myśliwe co tylko po łowie
W Nemeyſkie pußcze ſpießno chodźićie z Pánnámi/
Z Káledonſkiemi woyny miewáiąc dźikámi/
A od was niech vſługá idźie należyta/
Muzy z Pegázowego zrodzone kopytá;
A ty záś Pánie niegdy coś wynálazł krzywą
Pißczałkę/ y Minerwy z ſwą ſurmą krzykliwą
Z nimi cny Apollinie w teorby w Cytáry/
Vderzayćie/ drążniyćie bándory bez miáry/
Wiele was tylko Muzow w Sycylyiſkim kráiu/
A niebotycżnym bywą z Muzyką w Száráiu/
A wiele was Párnáſſy trzymáią y wody/
W ktorych wſpániáłey pozbył Nárcyſſus vrody/
Wiele kwiećiem vſłáne Helikońſkie Cory
Boockię záprąßáią ná vćiechy gory/

Wy śliczne Nymphy / oraz crynizne Naiady /
Przybywayćie / y liczne pełnicie gromady.
W strone Ægis kámienna / y Marsá szyszaki /
Y twoy Bellono Páncerz / y woienne znáki /
Ná strone Tarcza wierna / ná strone Kałkánie /
Ktorys w ognistey Etnie chromy kuł Wulkánie /
Precz mi ztąd obośieczne Gradywá Koncerze /
Y ogniści wstąpcie ná strone Rycerze /
Troiáńskie odlaczćie sie / odlaczćie pożáry /
Do moiey was nieprágne bynamniey Cytháry /
Już nie Párydá ogniow / lecz iskry Hymená /
Wesoła potrzebuie do śiebie kámená.
Ty tylko Muz Ochmistrzu / przy moiey Cythárze
Nieco sie zabáwiwszy / kaz tey śliczney Parze
Pieszczonym Palcem Nimphom / Narcys ná Korony
Zbieráć / y intonowáć zgodnie do mey strony.
Niechay Stadłá miłego vwieńczáią głowe
Lilie / y Fiałki y liścia laurowe.
A ia záś odsadziwszy smutne Fletu lessy /
Y śmiertelne ku ziemi złożywszy Kupressy /
Wesełe iuż záczynam Balety z ochoty /
Te me będą zabáwy / te moie pieszczoty.
Wiec z skały Hipokreńskiey / nie końskim Kopytem
Vderzoney / co niegdy strumieniem obfitem
Strzelilá ; lecz Lálockich wybitey Podkowa /
Wziawszy w me pioro krople / zá nauką zdrowa /
Tryumfalnemi kárte nápawam słowámi ;
Miłemi ápplauduiac cney parze rytmámi.
Ktoryżmi Dedal chybki / kto náżyczył piora?
Ze trzyma wznieśionego Olympowa Gorá.
Ktoryż mi młody Ikar skrzydłem kredensuie?
Ze sie w kráie Niebieskie / wznieśionym bydź czuie.
Lub ktoryż Belerophon w Tryonskie mie stropy
Przenioższy w swoie wkraczać roskázuie stopy.
Powiedzcie proszę Nieba / powiedzćie Pleiady /
Czyli tego prágniecie bym w wásze szedł ślády?

Powiedz-

Powiedźcie mi Plánety / y ßcżeśliwe gwiazdy /
Zeglarzom gdy ná morzu odpráwiáią iázdy.
Powiedźcie nocnym Nawom przychylne árktory /
Ktory mie do was Afryk ſwemi przygnał piory?
Ledwie ſie poczne w myſlách z ſobą álterowáć /
Alić wiátry przeſtawßy ſkrzydłem ſwym wáchlowáć /
Ná źiemię ſpuśćiły mie; w dálekie kráiny /
Pod niebotycżne ſkały y buyne doliny /
Gdźie wdźięcżny polá ſtrumień byſtrey rzeki porze
Pędząc piaſek z kámieńmi / zá Báltyckie Morze:
Poyrze / áż las wſpániáły; tu dęby wyſokie /
Rozkoßnym ćieniem Polá zákryły ßerokie.
Tu Jáwory / lipiná obßerna / topole /
A chrośćiná záś gęſta z Brzeziną ná dole.
Tu Niebá tykáiące proſto ſtoią ſośnie /
A cokolwiek iákiego drzewá kędy rośnie /
Wßytkie mi w ocżách były. Dáley zas gorámi /
Idąc / co ſie z Phæbuſá rownáły Dworámi /
Widzę Włoſkie dźiárdyny / co w koło odźiały /
Cypry / lipy ßerokie / y buk też nie máły.
A dęby z nimi buyne / winográd przy gorze /
Chmiel przy płoćie / ßczepiony z tykámi po ßnurze.
Ledwie co nogą chybką do Ogroda ſkocży /
Alić iákaś Dyánná záchodźi mi w ocży.
Drogiemi ozdobiona zewſząd łáncuchámi /
Tu Dyámentowemi lśniąca Pierśćieniámi /
W mody pięknie y ſtroynie / kßtáłtnie dość odźiana /
Twarz Pánieńſkim rumieńcem vpurpurowána.
Bogátym ßcżycąca ſie w ßátách złotogłowem /
Oblicżá Anyelſkiego / wdźięcżna iednym ſłowem.
Zdźiwiwßy ſie vrodźie / y dość miłey cerze /
Zaſtánowić ſie w kroku nie mogłem / y w mierze
Chćiałem vpáść / wſtyd nie dá / boiaźń ſerce śiecże /
W tym po długim momenćie / śmiele do mnie rzecże.
Dobrey myśli y śmiáłey bądź / ſtráchy ná ſtronę /
Maß mie zá Przewodniká / maß mie zá obronę.

Nie

Nie bárdzoś z domu zbłądził / wesoła nowiná /
W swoiey zostáieß ziemi. Polska to kráiná.
Tá Rzeká ieſt Sármáckich wod pierwßym Hetmánem /
Wisła ſię z dawná zowie / y dziedzicznym Pánem.
W tey ziemi záś imioná możne mieyscá máią
Od Láſá ie Lasockich w Polßcze názywáią.
Tu sławni Małowieyscy w Powiátách mießkáią /
Sławe záś Małowieskich y Kościoły znáią.
Ich imię ſpáceruie w Oyczystych honorách /
Inni záś w Duchowieńſtwie ná pilnych dozorách.
Tym sławá ich / Herbowne ná głowę lilie /
Z ochotą miásto lauru zielonego wiie:
W Domie ich honor ręce z cnotą rozpościerą /
Do Senatu wolną im rad forte otwiera.
Ná znak swych chęci / dawno wesołe ich czoło /
Lilią wonnieiącą iuż otoczył w koło.
Te to ſą Małowieskich w Polßcze te ſą zniwá /
Ktore sławá w ich Domu złaczyła prawdziwá.
Ty z temi ktore słyßyß w tryumfách okrzyki /
Poczniy wesołe / oraz y brzmiące muzyki.
Te pieśni / y wesołe w ápplauzách kánzony /
Co ſię áż pod niebieskie wzbiiáią Tryony /
Dziśieyßemu Weselu mile kredenſuią ;
Y wdziecznym pálcem nuty śliczne intonuią.
Dziś hołdownicza miłość cney Lasockiey prośi
W Dom Pońkiewskich, y światu iey vprzeymość głośi.
Już niewzruszony vmyśl / iák dyámentowy /
Dziś wprawia w affekt wieczny / y wieczne okowy.
Inßym śliska Fortuná to dáie / to bierze ;
W iey záś Domu w ſtátecżney mießka mánierze.
Tych w pełni postáwiwßy / ná zachod obraca /
Swego ſtátku w Lasockich Domie nieutraca.
Nie iednego Monárchę podniosßy wysoko /
Z głosną ruiną zrzucą w Acheront głeboko.
Tu iák wesołe ßczęściem w wily ſię Zefiry /
Ták záraz fat zazdrosnych vſtąpiły tyry.

Temu / gdy długowieczne zámierzá affekty /
Zołć kładźie; y w puhary swe mießa konfekty.
Leć iák do nich wtoczyłá swe ßcześćia koleia /
Ták sie záwße vpustem złotym sławy leia.
Lube iey sa w POŃKIEWSKICH Lubiczu gośćiny /
Codzienna to gospodá nie żadne nowiny.
Jeżeli chcę POŃKIEWSKICH sławe zmierzáć słowy /
Musiałbym ßtuki ná to záżyć Dedálowy.
Albowiem iák z Kárpátskich gor Krynice płyna /
Ták ich ná Polskie strony dźielne czyny słyna.
Pełne ich sa gránice / pełne y Podole /
Y w sámym Bisurmáńskim ma romel Stámbole.
A kedyż cnoe nie biia pozorem ßmárági ?
W Acherontách nie tráca głowne Sławy wagi.
Wzbiłá sie wgorne niebá nieśmiertelna sławá /
Jeßcze pod czás Łokietká; pod czás Włádysłáwá;
Y teraz Sławá Twoiá w iedne chodźi sfory /
Y v IANA TRZEĆIEGO twe płáca Kándory.
Niech Twoie Męskie dźiełá opowie Kroniká /
Ktora POŃKIEWSKICH glánce obßernie zámyká.
Nie mogły Seymy Wálne ni Krolewskie Trony /
Bez wáßey decidowáć co śmiele persony.
A dáley sie nie ßerzac to im przyznam śmiele /
Że ich sławá nie gaśi w śmiertelnym popiele.
Gdybyś sie z fátálnego piasku otrzepáłá /
Troio można / coś meżow w sobie záwierálá /
A Polskich Káwálerow w pilna cene wźiełá /
Tobyś w ten czás POŃKIEWSKICH obaczyłá dźiełá.
Spoirzyß; álić BRZEZINSCY w tym zostáia znáku /
Y blaskiem sławy świeca iák Pheb z Zodyaku /
Ná ktore pátrzac świátłá y sam iuż stooki
Argus / by setne muśiał zmrożić swoie wzroki.
Herkulesem Sármáckim / ich sławy mieniły /
Że w tym Domie Zwyćieskie pálmy sie krzewiły /
Iuż wielomowna sławá z tym bieży imieniem /
Gdźie Złotooki Phębus swym świeći promieniem.

Cne

Tne konszty dawno w twárde Mármory wpráwilá/
Złotymi literámi ich cnoty wyryłá.
LASOCCY w Polskim Niebie sa Fortun piástuny/
Ktorych sławy śmiertelne nie skryia Cáluny.
Kiedyby kart zwycięskich spytáć sie godziło?
Wiele sie Synow Przodkom podobnych zrodziło/
Wenyby vbywało; iák dziedziczna sławá/
Prádziadow swoich szczerze zwykłá pátrzyć práwá.
Niechay tám Odrokowie od cnot odstrzelaia/
A práwie ná nic Przodkow dzieła wywrácaia/
Niech Oycowskie Kártány/ kuć każa ná pługi/
Niech gránaty ná Wilki/ lubo rożen długi/
Przyłbice niech ná gárce w Kuchni obracáia/
Y Pałasze swych Dziádow ná lemiesze dáia/
LASOCCY tak sie pieknie Przodkom applikuia/
Obrázy nie minia/ lecz cnota fárbuia.
Ten tylko potrzebuie do Cnoty bieliď'á;
Kto żyćiu do rospusty rospuśćił wedzidłá:
Temu Domu iuż dawno przychylna Fortuná/
Pod nogi iábłko swoie/ złote zrzuca runá.
Przyznáć im/ że ruiny w tym żadney niemáia/
Bo Dom Márszałkowskiemi láskámi wspieráia;
Y lubo tá Cna Páni na Sferycznym kole
Jednego trzyma w gorze/ iák iákie sokole/
Lecz sfetnego zrzućiwszy ná śmiech Ixioná
Krzyżuie. Tu gospodá iest iey vlubiona;
Nie ieden iuż Pháeton od Nieba własnego
Piorunem zastrzelony. Tu wielowładnego
Honoru curs odprawia/ iák Pheb w Zodyaku/
Raz wiezdza na Bliznietá/ álić bedźie w ráku;
Tak po stopniách przez Dom wász Honor spáceruie/
Tak temu/ iák y temu szczerze kredensuie.
Nie rádá sie w ciemnośći v was sławá kryie/
Lecz w Oycowskich splendorách áż strzela w Austryie.
Pełne traby chrapliwe pełne Tolumbasy/
O tym beda zgrzybiáłe pámietáły czásy/

Iák

Ják mężnych widział Wiedeń / Cesárska Stolicá;
Jáka do nieprzyiacioł w wás byłá tesknicá/
Sáme to Cny Ludwiku powiedzą Párkány /
Jakoś z twym Regimentem wálił iego ściány.
Nie iednego Herbowna zdeptálá podkowa /
Temu szyiá zwáloná; temu spádłá głowá.
Jeszcze y Dniestry bystre do tych czás rumiáne /
Płyną po trupách zgniłych metne; á skápáne
We krwi polá / bieleią ieszcze się kościámi /
Twoiemi strátowáne mężnie podkowámi.
Co rzekę kiedy wiátry wzbudzáią Tyrolskie
Morze ciche/ Lasockich tám iest imie Polskie.
Cny Ludwiku / tá świátłość ktora świeci w Tobie/
Ani przestánie świecić / choć w Sypilskim grobie.
A chociażby zazdrosne Fátá się zmowiły /
Zeby Wam do Honoru bramy záwáliły /
Otwiera złotem kluczem Herbownym honory
Kraiewska, á Lasockich tam wiedzie splendory.
Zaden się nieprzyiaciel w te Wieże nie wkrádnie /
Bo przestrzegą Cni Męże tych Jázonow snádnie.
Miły státek Fortunie / Miła iey stáncya /
Zwłaszczá gdy iey náuczą státku Konstáncya.
Jeżeliby zoczyli gdzie nieprzyiaciela /
Wszytkim się Cny Strzałkowski odważnie odstrzela.
Honor został w tym Domie / á Honor ktorego /
Swiátło po dziśdzień świeci / On Stolnikiem tego
Zakrocimskim stánowi / tám tego tym czásem /
Miánuie Wyszogrockim szczęśliwie Podczásem.
Ktorego często bitny Mars z Miłą Belloną /
Zwycięską wieńczą głowę w swym Pułku Koroną.
Coż rzekę o Łaczynskich? Ktorego z tym Domem
Lasockich sławá łączy Szczęścia całym promem.
Spuszczáiąc / zaprzągą im iuż Fawoniusze /
By ná tych Gelcotách fortunnie ich Dusze
Ná Elizeyskie Polá / lub pod Horyzonty /
Prowádziły / miiáiąc przykre Helespony.

Láta po Lachowskich Ziemiách miłym lotem/
Skrzydláste buyno sławá / á co raz obrotem/
Po swoich ádherentách cyrkuł odpráwuie/
Fántázyi LASOCKICH, Páńskiey sie słosuie.
Málo iey ná świátowych szerzyć sie fáworách/
Ale ieszcże w Zakonnych chowa sie Klasztorách.
Podobno że ná głowie Męskie Laury miewa/
Ktore z Imienia Cnego Márya oblewa.
Ani ćiebie przeminąć może pi-ro moie
Przezacna Stolnikowa: Wdzięcżne imie twoie/
Ziednocżyło LASOCKICH z wielkimi domámi/
Już to z KOSOBVCKIEMI, iuż to z GEMBARTAMI.
Ná ktorekolwiek rzućisz Polskie strony okiem/
Zawsze sie Echo wzbija o Domie wysokiem.
Wszedzie im sławá miła mieyscá zápisuie/
Y ná rękách pieszczonych nośi y piástuie.
A podobno zá cżásow wiec stárego Lechá/
Sławe ich głośne świátu wystawiáły Echá.
Wymowić Fortun miłych skuteczńie nie mogę/
Gdyż nie o Korydonie iest pisáć ecloge.
Jednák szczerze wytrabi ich dość słáwne dźiełá/
Cna Polská co im Jmie chwalebne zrodźiłá.
Ná ostátek trzebáby w pomoc Demostená/
Aby ich Cne Jmienia wystáwiłá scená.
Trzebaby Orátorskiey w sprawie tey / náuki/
Ktoreby Cnych LASOCKICH ogłośiły sztuki.
Lecż chociażby konceptem o to sie kusiły/
Nigdyby swoiey woli dość nie vczyniły;
Gdyż iak wzburzliwym Morzu w gorę idźie Nawá;
Tak LASOCKICH w Syony podnośi sie Sławá/
Jeśli chce Vrodźiwych w tym Domie Pándorow/
Co sie do wiekuistych sunwáia honorow/
Znayde z tey strony wdźięcżney HELENY vrody/
Co twarzą Krzysztálowe wiec celuia wody/
Tu Bryzeydy piękne/ wysmukłe Wenery/
Ktore przechodzą zorzą ranne / miłe Cery.

Z dru-

Z drugiey zaś páláiący Marsem Hektorowie/
Nieuprzątszeni w Polu bitnym Augustowie.
Z ták tedy Zacnym Domem zpowinowácenie/
Slawny ma PONIKIEWSKI, y Cne sławy mienie.
Te gdy ia dzieła słyszę mnie publikowáne/
A Laury Zacnym Domom dawno zgotowáne.
Vmyslilem do Aktu/ nieco wesołego/
Spieszyć sie/ dopomagáć czásu fortunnego;
Wiec pełnie me záczęte miłem Wierszę końcem/
Poki sie sustentowáć świát ten bedzie Słońcem;
Poki morzá wprawione sztucznie w miálkie brzegi/
Swe beda odpráwowáć przy Tetydzie biegi;
Poki w Nemeyskich lásach Lwi mieć beda łożá;
Poki Gárgáry beda obfitowáć w zbożá;
Poki chybkim po Niebie Orły trzepáć piorem/
Poty sie miła paro zaszczyczay honorem.
Niechay waszym zamysłom Fawoniuszowie/
Powiewáia/ letni was głosz Zefirowie.
Niechay ći śliczna Paro ten lásk swoich Nile
Spuszczą/ co miłe świátu rad buduie chwile.
Niechay cie tego reká/ wiecznie błogosławi/
Co z Pompa ruinuie świát wszytek y słáwi.
Niechayći ten pociechy/ niech zsyła łászkámi/
Co niebieskiemi włada ná Niebie Sferámi.
Niechay cie żegna reka ten Potentat Swietá/
Pod ktorego obraca świát cały sie pietá.
Niechay was szczebietliwa tám rozgłośi sławá/
Kedy Alcydesowa gościła Buławá.
Niechay wam sam gośćińce do pociech toruie/
Tam gdzie tylko rad Phæbus Złoty spaceruie/
A kedy w Hesperyiskie wiec západa wody/
Szkárłatney postradawszy y Swietney vrody.
Tám niechay Paro śliczna twe złączenie bieży/
Kedy Faeton stárty w Erydanie leży.
Gdzie tylko swym splendorem/ gdzie zásięga Słonce/
Niemnona oświecaiąc Kaukaz y Edonce;

Gdzie

Gdźie Thetydá rozmokłá / sączy śie nurtámi;
Y Neptun okrutnemi tłucze śie burtámi ;
Tám Cna wylátuy Paro / sławą y dźiełámi /
Prádźiádow náśláduiąc Kunsztem y Cnotámi /
Bogday w czym! Spraw ty Boże / ztąd vrosłá chwałá.
Jáka Honoryuszow w Cnym Rzymie potkałá /
Niech wászá sławá trwále nápełniáią Druki /
Niech honor z Dźiełmi idźie áż ná poźne Wnuki.
Niech wam Páni tá ktora przyiaźni száfuie /
Te serdeczne kochánia wiecznośćią nituie.
Sliczna Paro / odtądći Párká z złotey przędze /
Dni wásze ná potomne wieki iuż prząść będźie.
Bogday w Potomkách wászych sławá śie świećiłá /
Tá co w Prádźiádach Sławnych iáwna zawsze byłá.
Niech śie w Łásach LASOCKICH Pállás sámá leże /
Ktora ták iák Słoneczny dźień niechay zásieże.
Wász to Muzy Apollo dźiś czyni wesele /
Z wászego Pułku Nimfá / tylko w ludzkim ćiele.
Wiec głośna Cytro wspołek Kápello z Nimfámi /
Sliczney Parze: przygraway swemi Koncentámi /
Entuzyazmem wesołym dźiś lubo wzruszone /
Muććie muzy / Rytmy składaycie vczone.
Ochotne Nimphy temu / Párnas porzućiwszy /
Y wszytek Aoński śie Frecymer zbliżywszy.
Solenny kiedy śie Fest wyprawia Wenerze /
W wesełey wszytkie twarzy niosąc mile cerze.
Ná prozbe do Cney Pary liczne konkurruią /
Dźiśieyszym Neosponsom w ten text applauduią.
Od ćiebie miła Paro / niechay przykre chwile /
W Acheronty sztet czynią / ty miey krotofile.
Zefir ći ktory chłodu miłego száfárzem /
Niech pilnie kredensuie / lubych pior wáchlarzem.
Sliczna záś Flora śnieżne pustynie y gáie /
W wdźieczne oku ludzkiemu niech przemienia Máie.
A Fijałki pachniące śrebrzyste Lilie /
Niechay trwie / śćiele drogi oraz Konwálie.

A niebá

A niebá ktore ná świát oczymá gestymi /
Pátrzacie ozdobione gwiazdámi ślicznemi.
Daycie z nych ślicżney Parze vſt woná życżliwe /
Ogromne powtarzáiąc viue viue viue, Amen.